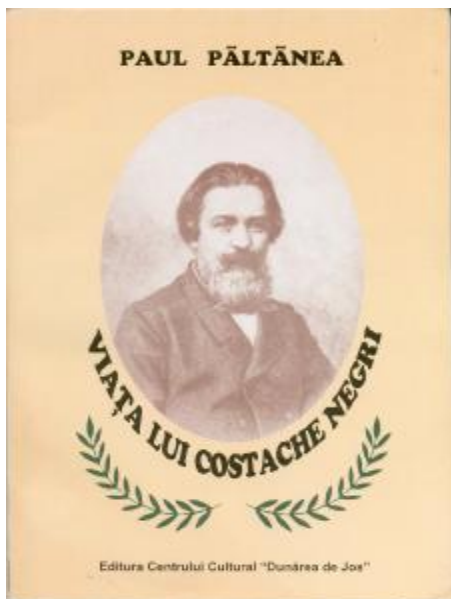

Costache NEGRI - “un erou al modestirii naționale”

„Unul din cei mai nobili bărbați ai românilor, Costache Negri reprezintă nu numai cel mai curat patriotism și caracterul cel mai dezinteresat, dar și o capacitate extraordinară, căruia îi datorăm, în bună parte, toate actele mari săvârșite în istoria modernă a românilor”. Astfel îl caracteriza Mihai Eminescu pe cel care, alături de A. I. Cuza, M. Kogălniceanu și V. Alecsandri, a reprezentat una din figurile de seamă ale istoriei poporului român.

Costache Negri, acest „erou al modestirii naționale”, s-a născut la Iași, în anul 1812, ca fiu al vistiernicului Petrache Negri și al Smarandei Donici, nepoată a soției primului domn pămîntean din Moldova, Ioniță Sandu Sturza. După moartea tatălui său, mama s-a recăsătorit cu Costache Conachi, cunoscut

poet și om de cultură, sub supravegherea căruia a început instruirea tînărului Negri. Continuată la Iași și apoi la Odesa, pregătirea lui s-a desăvîrșit în marile orașe ale Europei, prin care și-a început peregrinările în anul 1832, după preatimpuria moarte a mamei sale.

La Viena, Paris și în orașele italiene, Costache Negri a avut ocazia să se întâlnească cu viitorii săi colaboratori: Al. I. Cuza, V. Alecsandri, M. Kogălniceanu, Ion Ghica, Alexandru și Eudoxiu Hurmuzachi ș.a.

Între momentele semnificative ce au pregătit anul revoluționar 1848, la desfășurarea cărora Costache Negri a jucat un rol important, se enumeră cel din 1844, cînd în urma proclamării dezrobirii țiganilor de pe moșiile domnești și mănăstirești, el s-a aflat între membrii delegației constituite sub conducerea lui M. Kogălniceanu, care a exprimat mulțumiri domnitorului pentru măsura luată.

Tot în acea perioadă se situează și faimoasele întîlniri de la Mînjina (proprietatea lui Costache Negri), care au constituit un important moment politic pentru tineretul moldovean și muntean din perioada prepașoptistă. La Mînjina, după cum evoca mai tîrziu V. Alecsandri, tinerii „prindeau o nouă putere pentru luptele viitoare, moldovenii și muntenii aveau ocazia a se cunoaște de aproape, a se stima, a se iubi, a pune la un loc speranțele lor, a face proiecte mărețe pentru renașterea patriei comune...”

Anul revoluționar 1848 l-a găsit pe Costache Negri la Paris, el fiind nu numai unul dintre martorii la evenimentele din capitala Franței, ci și un participant activ. Revenit în țară, C. Negri s-a numărat printre semnatarii

petiției - proclamațiune, redactată de V. Alecsandri. La scurt timp după aceea, C. Negri se află în fruntea Comitetului revoluționar de la Cernăuți, unde a desfășurat o intensă activitate revoluționară pentru înfăptuirea Unirii Principatelor.

La 1 septembrie 1849 a fost numit pîrcălab de Galați, calitate în care s-a distins prin măsurile pe care le-a luat pentru dezvoltarea orașului. În 1855 a condus delegația moldoveană la Conferința de la Viena, unde a fost adusă pentru prima dată în discuția marilor puteri europene problema unirii Principatului Moldovei cu Țara Românească.

Odată cu noile alegeri, Costache Negri a fost ales în Adunarea ad-hoc, ca deputat de Galați, iar la 4 oct. 1857, vicepreședinte al Adunării. În această calitate a condus mai multe ședințe cu mult tact și energie în problemele esențiale: Unirea Principatelor și împrăștierea țărănilor.

Costache Negri, propus de V. Alecsandri să candideze la domnie, respinge marea cînstă de i se făcea. A fost cel mai de seamă colaborator în chestiunile diplomatice ale domnitorului Al. I. Cuza. Referindu-se la activitatea sa, șeful cancelariei domnești îi scria lui V. Alecsandri că: „nu se va ști niciodată ce comori de abnegație, de devotament, de patriotism cheltuiește Negri în această poziție diplomatică”. În semn de prețuire și de recunoaștere a meritelor sale, sultanul l-a de-

corat cu Ordinul Medjidie.

Printre numeroasele probleme pentru care Costache Negri a depus eforturi deosebite, în calitate pe care o avea la Constantinopol, pot fi amintite: recunoașterea dublei alegeri a lui Al. I. Cuza de la 5 și 24 ianuarie 1859; secularizarea averilor mănăstirești; recunoașterea pavilionului maritim românesc tricolor; a pașapoartelor emise de Principatele Unite; încercările de instituire a unui ordin național românesc ș.a.

După detronarea lui Al. I. Cuza, Costache Negri a părăsit definitiv viața politică a țării. Retras la Țirgu Ocna, cu conștiința împăcată a marelui patriot care și-a făcut datoria față de țară, Costache Negri și-a trăit ultimii ani în singurătate, primind din cînd în cînd, vizita unor vechi prieteni ca: V. Alecsandri, M. Kogălniceanu, Ion Ghica și Elena Cuza. Costache Negri a încetat din viață la 28 septembrie 1876 cînd nu împlinise încă vîrsta de 65 de ani.

Viața lui Costache Negri a fost limpede ca apa de izvor, n-au tulburat-o nici dorința de slavă, nici dorința de avere, nici invidia, nici ura. El rămîne în istoria românilor o pildă de patriotism, de împlinire a datoriei și incomparabilă frumusețe morală.

Radu MOȚOC